

Universitatea șoriceilor

Cling-cling! Sunetul scos de casa de marcat s-a auzit în toată librăria.

– Haideți, să mergem! a șuierat un șoricel care stătea pe un teanc de cărți.

O mulțime de șoriceii au scos capetele din locurile unde stăteau ascunși. Un băiețel care cumpăra o carte cu benzi desenate era atât de adâncit în conversație cu vânzătorul, încât nu a observat ce se petrecea în jurul lui. Era ocazia perfectă! Unul după celălalt, șoriceii au început să sară din spatele rafturilor, traversând în goană încăperea și dispărând într-o gaură de șoarece, în colțul cel mai îndepărtat al magazinului. După ce au escaladat pereții, șoriceii au ajuns, în sfârșit, la destinație.

History of the electric light

Humphrey Davy (1802)

Benjamin Franklin (1749)

Thomas A. Edison (1879)

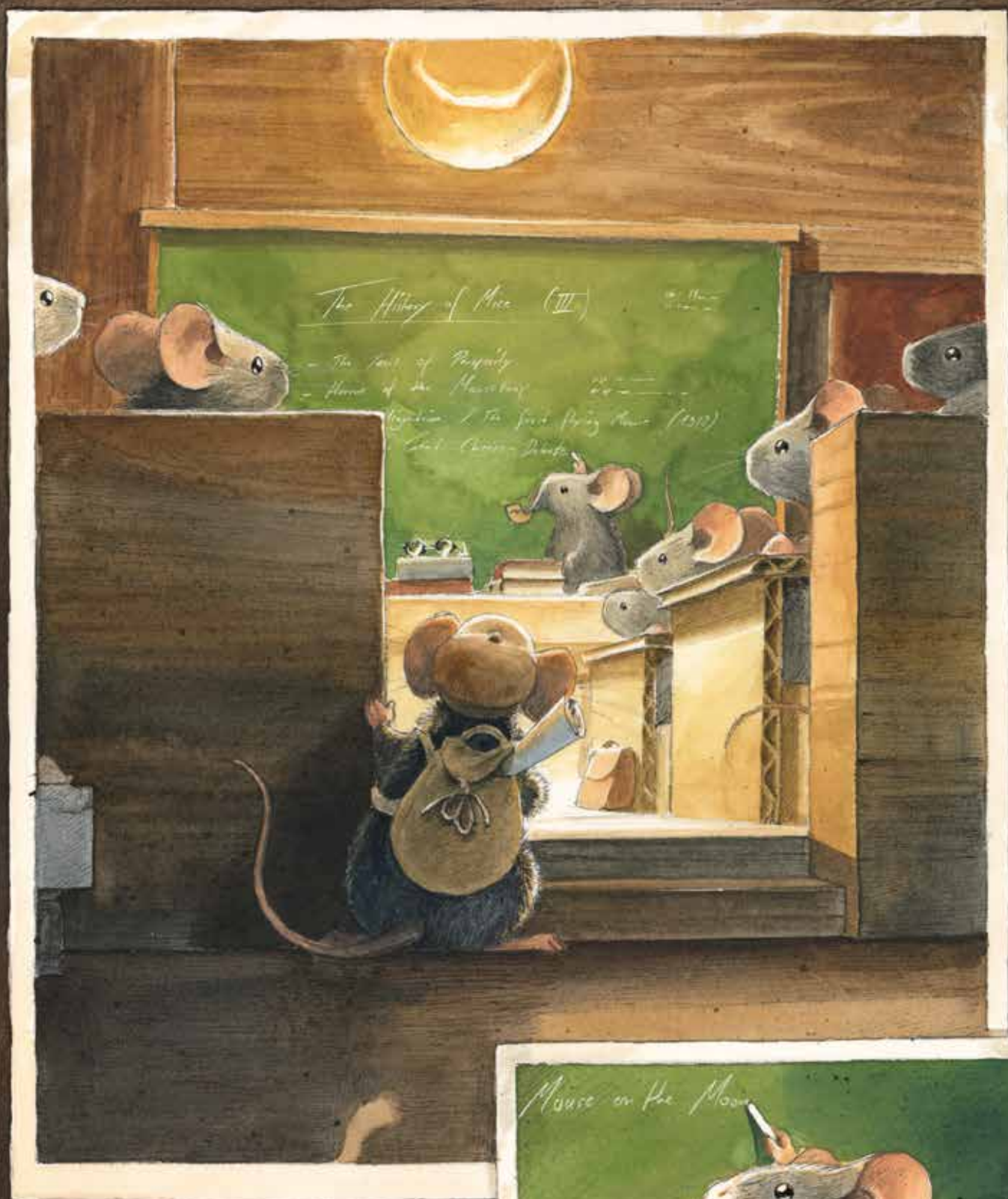

În spatele rafturilor se afla Universitatea Șoriceilor. Acolo orice șoricel isteț putea învăța totul despre istoria șoriceilor: despre șoriceii care traversaseră lumea, și despre șoriceii care făcuseră mari descoperiri, dar și despre realizările oamenilor. Învățau, de exemplu, despre inventarea motorului cu aburi și a becului electric.

Cursurile erau ținute de un profesor în vârstă, cu blană gri-zonată și cu o mustață caraghioasă. Avea mai tot timpul o pipă în gură, pe care o scotea doar atunci când voia să spună ceva. După o zi lungă de prelegeri, se întorcea în camera lui de lucru și îi plăcea să petreacă o seară liniștită în fotoliul lui preferat. Pufăia din pipă și se întorcea cu gândul la vremurile frumoase de altădată. În tinerețe, profesorul avusese parte de multe aventuri pe drumul lui spre cunoaștere. Acum, trăia niște vremuri liniștite dar, după părerea lui, erau și cam plictisitoare.

Un chip necunoscut

Astăzi, la curs, profesorul a zărit un chip pe care nu-l mai văzuse până atunci. De după ultimul rând de scaune se ițea un nas ascuțit. Șoricelul a așteptat răbdător până când cursul s-a sfârșit și toți șoriceii au plecat acasă. Apoi, timid, s-a îndreptat spre catedră.

— Scuzați-mă, domnule profesor, aș avea nevoie de ajutorul dumneavoastră..., a spus el cu jumătate de gură. Vedeți, eu caut o comoară.

Profesorul îl asculta cu atenție.

— Cu multă vreme în urmă, stră-stră-stră...

Șoricelul a făcut o pauză și a început să numere pe degete câți de stră trebuia să spună. Apoi și-a dat seama că numărul acestora nu prea conta, așa că a continuat:

— Cu multă vreme în urmă, unul dintre străbunii mei a traversat Atlanticul. Ducea cu el o comoară valoroasă.

— Aha! Și de unde ai aflat toate acestea? a întrebat profesorul.

— De-aici! a chițait șoricelul, pregătit deja pentru această întrebare.

Apoi a scos din buzunar o bucată de hârtie, pe care i-a întins-o profesorului.

— A lăsat această scrisoare în care vorbește despre comoară și despre călătoria lui în America. Bucata aceasta de hârtie se află în posesia familiei mele de multe generații. Este ultimul semn de viață de la străbunul meu.

Scrisoarea nu arăta deloc ca o bucată de hârtie obișnuită. Era mototolită și îngălbenită de vreme. Arăta ca o scrisoare foarte veche. O margine era zdrențuită, ca și cum ar fi fost ruptă dintr-o carte. Profesorul a studiat cu atenție textul. Era scris în limba șoricească veche și spunea, într-adevăr, povestea călătoriei pe mare și a comorii.

— Te rog, domnule profesor, ajută-mă să găsesc comoara! l-a implorat șoricelul.

La început, profesorul n-a știut ce să răspundă. În definitiv era un șoarece cărturar, nu avea timp de astfel de idei fanteziste. Cu toate acestea, era ceva care îl fascina în povestea micului șoricel.

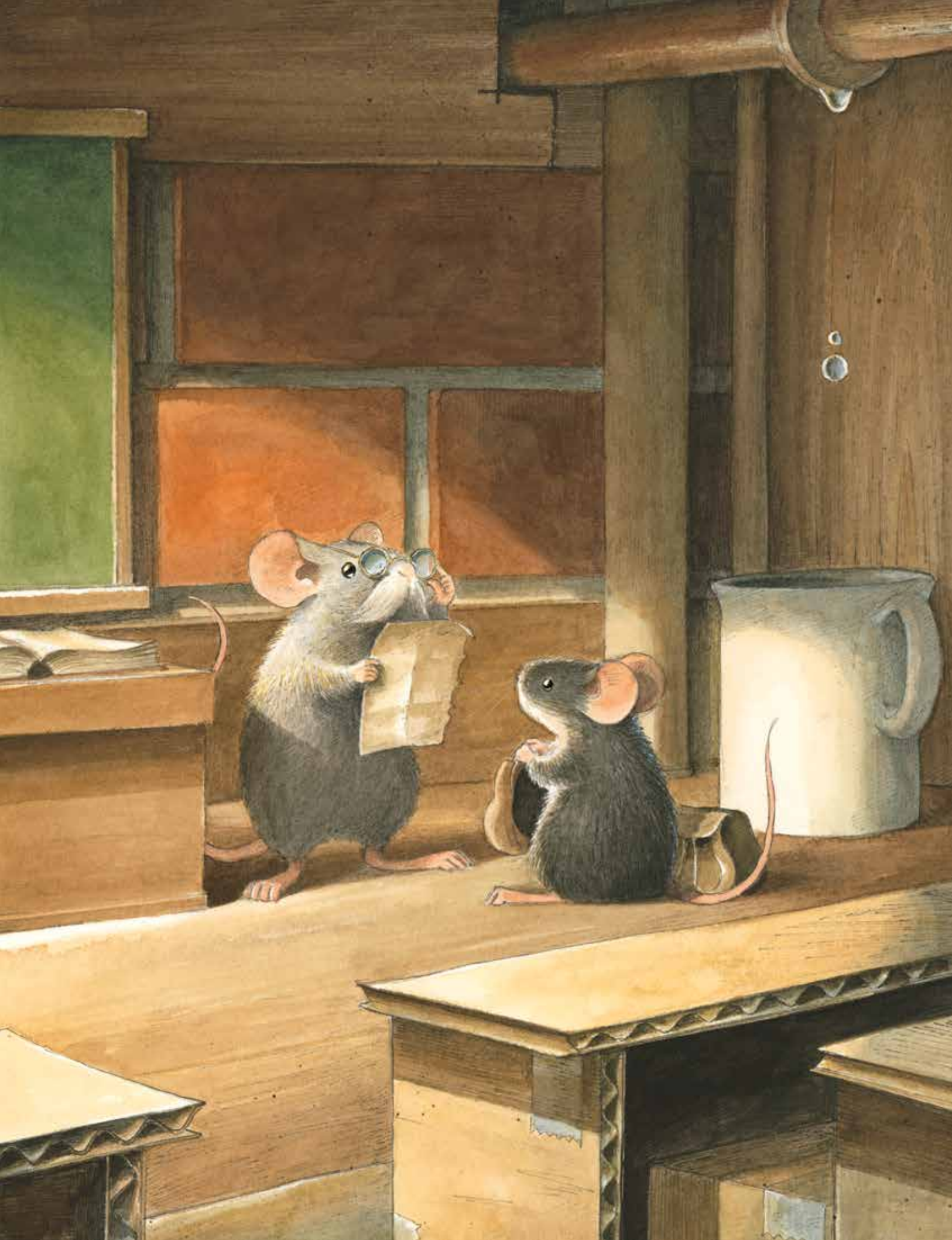
— Ca să-ți spun adevărul, nu mă interesează comorile pierdute sau hărțile care marchează locul cu un X. Dar poate reușim să aflăm mai multe despre străbunul tău dispărut.

Șoricelul strălucea de bucurie.

— Mulțumesc, domnule profesor!

— Cum te cheamă? l-a întrebat bătrânul șoarece.

— Mă numesc Pete! i-a răspuns șoricelul.

În căutare de indicii

Șoricelul și profesorul au început să răscolească într-un sertar plin cu dosare și cu acte vechi. Au aflat că străbunul lui Pete plecase cu vaporul spre America. Asta era tot ce știau acum. În documente era înregistrat fiecare vas care traversase vreodată Atlanticul, iar singurul lor indiciu era data trecută pe scrisoarea lui Pete.

— Ia te uită la asta! a exclamat profesorul, făcându-l atent pe Pete.

Într-un dosar era o poză a unui grup de oameni care urmau să se îmbarce pe un vas cu destinația America.

— Privește cu atenție, i-a spus profesorul. Acolo, printre valize...

Lumina era prea slabă și tot ce puteau vedea erau doar niște umbre. Cei doi s-au străduit din răspuțeri să scoată dosarul greu

din sertar și l-au tras aproape de o lampă, pentru a-l privi mai cu atenție.

Când au apropiat lupa, au zărit un șoricel. Era străbunul lui Pete! Stătea printre valize, pozând mândru la aparatul de fotografiat. Șoricelul semăna puțin cu Pete. Dar avea mustățile răsucite caraghios, în furculiță.

— Pesemne străbunului tău îi plăcea printre oameni, a spus profesorul, căruia i se părea un act de mare curaj pentru un șoricel să se vâre așa într-o fotografie a oamenilor.

— L-am găsit! a chițăit încântat Pete.

Misterul fusese rezolvat, iar comoara părea mai aproape ca niciodată. Dar unde și când sosise nava? Aceasta era întrebarea. Profesorul și-a continuat căutarea printre documente...

The New-York Daily Times

VOL. 1 NO. 15

NEW YORK THURSDAY, SEPTEMBER 19, 1841

PRICE ONE

TRANSATLANTIC SCUFUNDAT!

HMS ATLANTIS LOST DURING ATLANTIC CROSSING - BEAVING SEA-TIME ON BOARD - TWO CASUALTIES AMONG PASSENGERS

TUSKNEY

The London Standard, September 19, 1841

LAND SHIPPING COMPANY LTD
Registered Office
22 H EXCHANGE BUILDINGS LIVERPOOL.

NO OF SHARES

THE SHIPPING

Nº 70

Certifies c.o. John

Pe fundul mării

Vai! Vaporul pe care îl căutau cei doi șoricei avusese un accident și se scufundase cu mulți ani în urmă. Nu ajunsese niciodată în America. Profesorul și-a pus niște ochelari rotunzi pe nas și a început să citească.

— Se pare că toți pasagerii au fost salvați, a spus el.

Dar articolul relata doar ce se întâmplase cu oamenii. Nu se pomenea niciun cuvânt despre soarta șoriceilor care se aflau la bord. N-au mai găsit alt indiciu despre străbunul lui Pete, oricât de atent s-au uitat cu lupa. Au cercetat fotografiile care au fost făcute mai târziu cu echipajul și pasagerii salvați, dar nu era nici urmă de șoricelul dispărut.

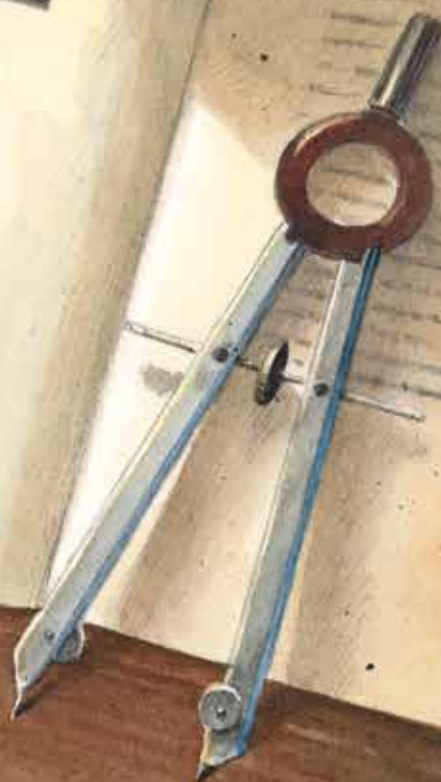

Vapor pierdut în Oceanul Atlantic

Un vapor de mare a fost pierdut în Oceanul Atlantic în urma unei furtuni. Vaporul a fost văzut de un pescar și a fost salvat de o corabie. Vaporul a fost salvat de o corabie și a fost salvat de o corabie.

Un vapor de mare a fost pierdut în Oceanul Atlantic în urma unei furtuni. Vaporul a fost văzut de un pescar și a fost salvat de o corabie. Vaporul a fost salvat de o corabie și a fost salvat de o corabie.

RMS Atlantic

Harta comorilor

Cu ajutorul tăieturilor din ziare vechi și a însemnărilor din jurnalul de bord, Pete și profesorul au putut să pună cap la cap evenimentele care au dus la dezastru. Au marcat locul fiecăruia dintre acestea pe o hartă mare a oceanului. Iar în locul unde vaporul s-a oprit, Pete a desenat un mare X. Aceasta a fost ultima poziție cunoscută a vasului de linie. Iar acolo trebuia să se afle și misterioasa comoară, pe fundul oceanului.

— Interesant, a murmurat profesorul. Am obținut o hartă a comorii. Iar un X marchează locul în care se află...

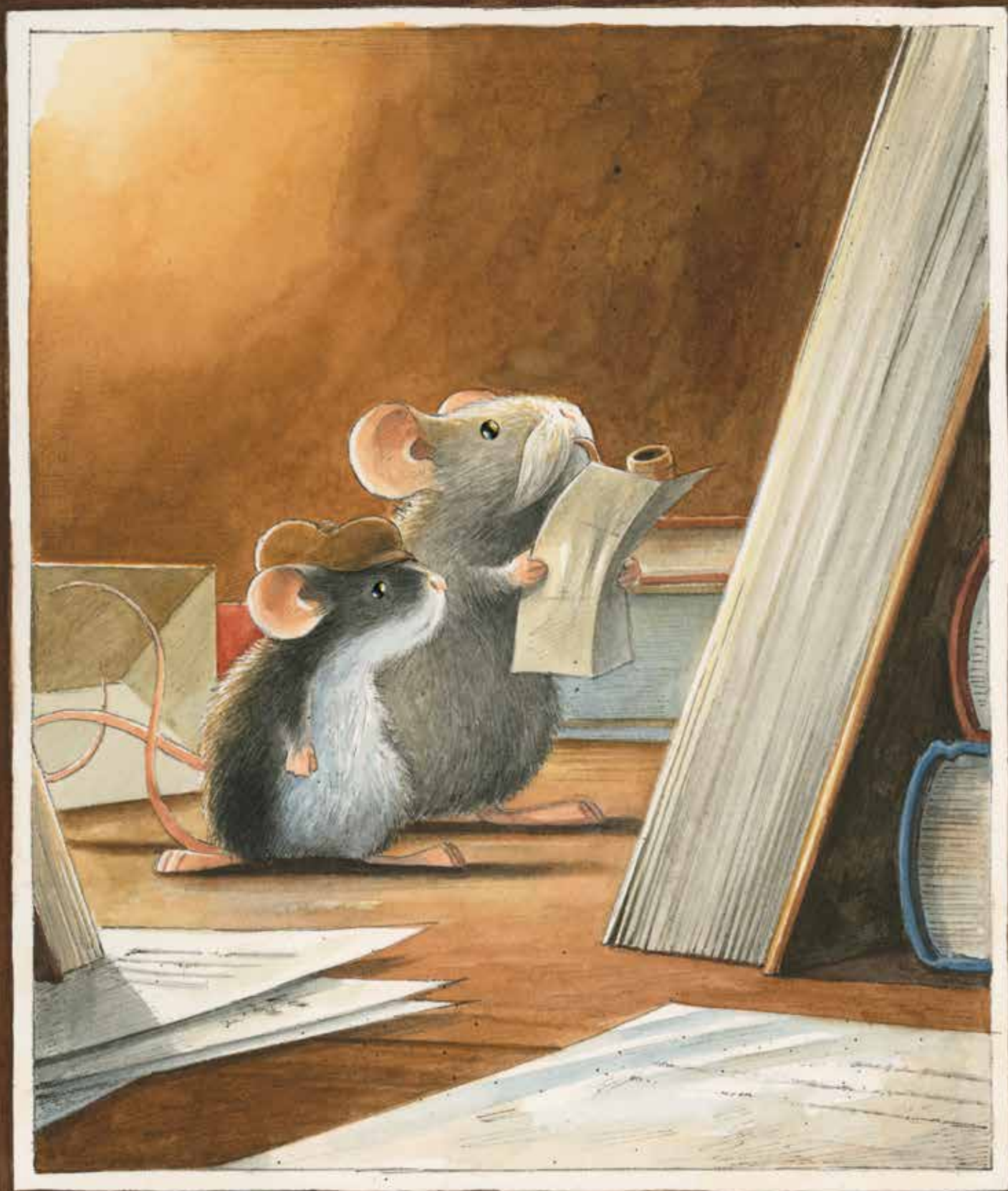
Cei doi au studiat rezultatul investigației lor.

— Înseamnă că această comoară e pierdută pentru totdeauna, a spus Pete cu un oftat. Orice a avut străbunul meu cu el va rămâne pe fundul oceanului pentru totdeauna. Niciun șoricel nu va putea ajunge la comoară! Niciodată!

Și-a aplecat trist capul.

Profesorul pufăia gânditor din pipa lui. Apoi a privit în zare și a murmurat cu subînțeles.

— Hmmm, acum ceva timp, tot așa se spunea și despre un șoricel care voia să ajungă pe lună...

1916

1915

Profesorul susținea că pentru un șoricel nimic nu era imposibil.

Pete îi asculta poveștile sorbindu-i fiecare cuvânt. Profesorul i-a povestit cum un șoricel învățase să zboare și traversase Atlanticul într-un avion șubred. Mulți ani mai târziu, primul pământean care a ajuns pe lună a fost un șoricel.

— Vezi tu, nimeni nu ar trebui să ne subestimeze pe noi, șoriceii, a spus el, terminându-și prelegerea. Un șoricel poate ajunge și pe fundul mării!

— Incredibil! a chițăit Pete, care era impresionat, dar nu prea convins. Chiar credeți că noi am putea face asta?

— Cum adică noi? a întrebat profesorul pufnind scurt. Sunt mult prea bătrân pentru asemenea aventuri. Când vei mai crește, vei putea să pleci singur în căutarea comorii.

— Dar am crezut că începem chiar acum pregătirile pentru o expediție în adâncul oceanului!

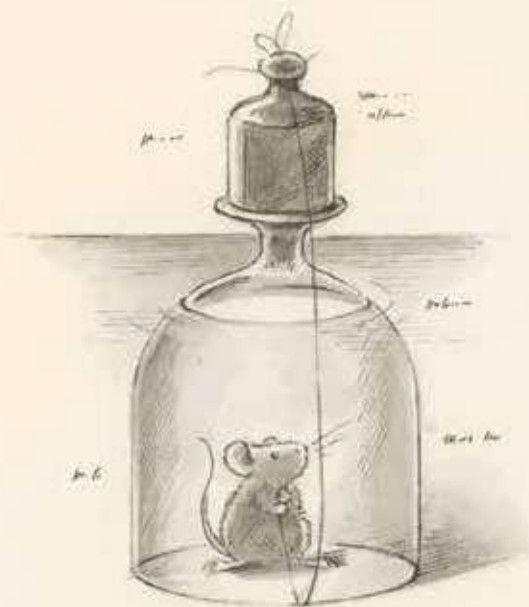
Deși Pete insista fără-ncetare, profesorul nu s-a lăsat convins și în cele din urmă a plecat.

— Mi-a părut bine să te cunosc, Pete. Îți doresc toate cele bune!

— Dar... domnule profesor, a strigat Pete în urma lui.

Însă nu a primit niciun răspuns.

Șoricei sub nivelul apei

Micul șoricel rămăsese, așadar, pe cont propriu. Dar era hotărât să nu renunțe. Nu îi spusese profesorul despre șoriceii care învățaseră singuri să zboare și chiar aterizaseră pe lună? Pete s-a hotărât să găsească singur o cale de a ajunge pe fundul mării.

Să-și țină respirația și să se scufunde nu erau opțiuni demne de luat în considerare. Ar fi rezistat doar câteva secunde, așa cum descoperise el în cadă pe când era doar un puiș. Trebuia să găsească o cale de a lua aerul cu el. Dar cum?

Pete a luat o foaie de hârtie și a început să deseneze ceva, în grabă. Dar desenele nu-i dădeau idei care să poată fi puse în practică. Atunci a privit de jur-împrejur. Pe masa din fața lui era un pahar cu apă.

„Aer la exterior, apă în interior? Poate reușesc să inversez principiul”, a murmurat el. „În adevăratul sens al cuvintelor...”

Pete a încercat să simuleze scufundarea cu ajutorul unor pahare mici, dar nu era ușor să faci aerul să iasă de sub apă. Chiar și cele mai mici clopote de scufundare se ridicau la suprafață. Trebuia să le împingă iarăși în jos sau să le atașeze o greutate. Ah, poate acesta era răspunsul! Va lega o greutate de pahar și se va scufunda odată cu ea. Pentru mai multă siguranță, a decis ca prima dată să încerce în cadă. Dacă funcționa, urma să repete experimentul în port sau în mare.

Nivelul apei s-a ridicat tot mai mult, dar în afară de faptul că se udase la picioare, Pete era uscat.

— Funcționează! a chițăit el cu glas înfundat.

Clopotul era acum în întregime sub apă. Pete era foarte entuziasmat – teoria lui chiar funcționa. Pentru a-l scoate din nou la suprafață, a tăiat ața care lega greutatea de clopot.

— Ooo, vai!

— Pete, ce faci?! se auzi vocea profesorului, care încerca să-și recapete respirația.

Dar șoricelul nu înțelegea ce se întâmplase.

— Mi s-a părut mie că nu vrei să renunți. Ești un mititel încăpățânat, nu-i așa?

Profesorul și-a șters apa de pe mustăți, apoi s-a scuturat din cap până-n picioare așa cum procedează câinii, iar o clipă mai târziu și-a vârât pipa în gură.

— Ei, nu mă mir prea tare. Așa eram și eu în vremurile de demult. Când eram tânăr, plecam și eu în aventuri nebune, riscându-mi viața și integritatea. În fine, primul lucru pe care trebuie să-l facem acum este să plecăm de aici înainte de întoarcerea proprietarului.

— Vă mulțumesc, a spus Pete, cu vocea tremurată. Vă mulțumesc pentru că mi-ați salvat viața!

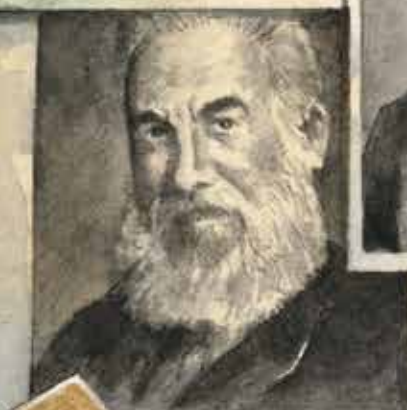

FEDERAL RESERVE
UNITED STATES OF AMERICA

68 A

WILLIAM TO THE FORTY
HUNDRED

Curând după aceea, cei doi șoricei stăteau în casa cam dezordonată a profesorului. Semăna cu un muzeu în miniatură. Rafaturile gemeau de obiecte, cărți și hârtii, iar pe pereți erau agățate fotografii și decupaje din ziare.

— Cine sunt aceștia? a întrebat Pete, privind imaginile.

— Unii dintre cei mai importanți inventatori din istoria lumii... și eroii mei!

Pete a dat admirativ din cap, în timp ce profesorul scotocea în niște cutii.

— Deci chiar vrei să scoți comoara aceea de pe fundul mării? l-a întrebat profesorul. Foarte bine... A făcut o pauză, cu un aer gânditor. Atunci te voi ajuta!

Pete a făcut ochii mari. Oare auzise bine?

— Poate nu mai sunt atât de tânăr cum eram, a spus profesorul zâmbind ștrengărește, dar încă nu sunt bun de dat la fiare vechi!

A început să caute de zor ceva și a scos o fotografie veche.

— Iată, *ăsta* eram eu!

